ma lühhidalt rälida, mis pärraſt weel ſündis. Kuida eſſimenne nädal, nenda ollid teiſed pärraſt ka; ollime allati tö kallal ja ni wäſſimatta, et wahheſt pühhapäwalgi ei ſanud puhhata; — agga egga meie ſellepärraſt weel pagganad ei olnud. Ühto luggeſime, kui ſe agga mele tulli, Jsſameie palwet. Suurte pühhade ajal, Näri- ja palwe päwal, ja kui aeg andis, wahhete wahhel ka muido käiſime kirrikus ja ollekſime hea melega igga nädalas käinud, agga tee olli wäga pitk ja witis paljo aega, et enne öhtut ei tahtnud kojo ſada, ja egga ſiis ennam wöi middagi tehha, millal ſiis weel ſukke nöeluda ja ridid lappida, mis ommeti pühhapäwa hoolekſ olli jänud! — Omma lauakorra piddaſime holega kinni, — heldekenne! ei me' ſedda iales unnuſtanud; muud kui nüüd on mul mönni aasta käimata jänud. Mis ma teen, polle mul ſelle tarwis ennam ridid ja kes tohhib hilpudes armule minna!"

Ma panuin ſiin immeks, et ta ei teadnud, et Jummal ei wata ride peale, waid misſuggune ſüdda on. — „Ei tea, — wastas Koido Peter, — polle ma meie küllas ſedda kuulnud. — Agga mis ma piddin ütlema! Jah, — meie ello ei olnud muud kui tö ja ühtepuhko tö, aggà ei murred ſeſt ei wähhenenud ja eht meie kül liga ei kullutanud, egga minnagi koppika wina e ſt ei raatſinud raiſata, — ſiiski wiiskümmend rubla ei tahtnud täis ſada. Wahheſt olli ühheſt rublaſt weel pudo, agga ſiis tulli koggematta önnetus: többi wöttis lambad ärra eht lehm nitkastas jalga ja piddi tappetud ſama; — oh

ſe weikſe lihha, mis ſiis piddime ſöma, olli kui öhkaw ſüsſi kurgus-ja köhhus, igga ſutäie jures olli ſe kibbe wallo: jälle 10 rubla raiſatud! Ja ſeſt läks meel pahhaks ja ſain pääw päwalt ennam naeſega tüllisſe: — eks ſe ikka olnud tenma holetus. Naene agga tapleſ wasto, et ſe piddi öige palk ollema minno laiskuſe pärraſt. Nenda läks meie ello ſeggaſemaks, wahheſt jälle rahholisſemaks, ſedda möda, kuida rublade arro wähhenes eht kaswas. Juhtus niiid weel, et naene eht minna isſe jäime haigeks ja tö ſeisma, ſiis olli keige kangem waew käes; ſiis mitto korda ſowiſin ommale furma agga ei ſe tulnud, — jo mul olli ſuremat risti osſaks arwatud. Eſſimenne laps, mis meile anti, pöddes aastat kaks, ſuri; teine olli tuggew pois, ſai ſeitsme aastaſeks ja lotſin temmaſt aega möda abbi ſama; — olli wäga armas laps agga jäi ka haigeks ja et kül ööd ja päwa ta jures walwaſin, ſurri kätte alla. Jäime ſiis lapſeta järrele! kelle kaſſuks piddin niiid waewa näggema, kellele ſaun ja rahha jäma? — Pääw pärraſt lapſe matmiſt olli tubba otſekui tühhi, keil meie luggo kurb; naene puhho nuttis, puhho tapleſ minnuga. Jsſe ma istuſin nukker ja nurriſedes, ei leidnud ennam mingiſuggueſt asjaſt römo. Siis korraga hüdis nago hääl füddames: mis ſa ennam kurdad! lahhuta meelt, minne körtſi! — Kargaſin üllesſe, müts pähhe, läkſin; ja öige kül, meel ſai lahhutatud, ajaſin jutto, kuulſin mönda nalja ja tullin röömſama ſüddamega koju taggaſi. Agga ei ma wina tilga kele peale ei wötnud, egga olnud mul

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 27